

---

# Rímur Af Ulfarí Sterka (Icelandic Edition)

Guðbrandsson Þorlákur

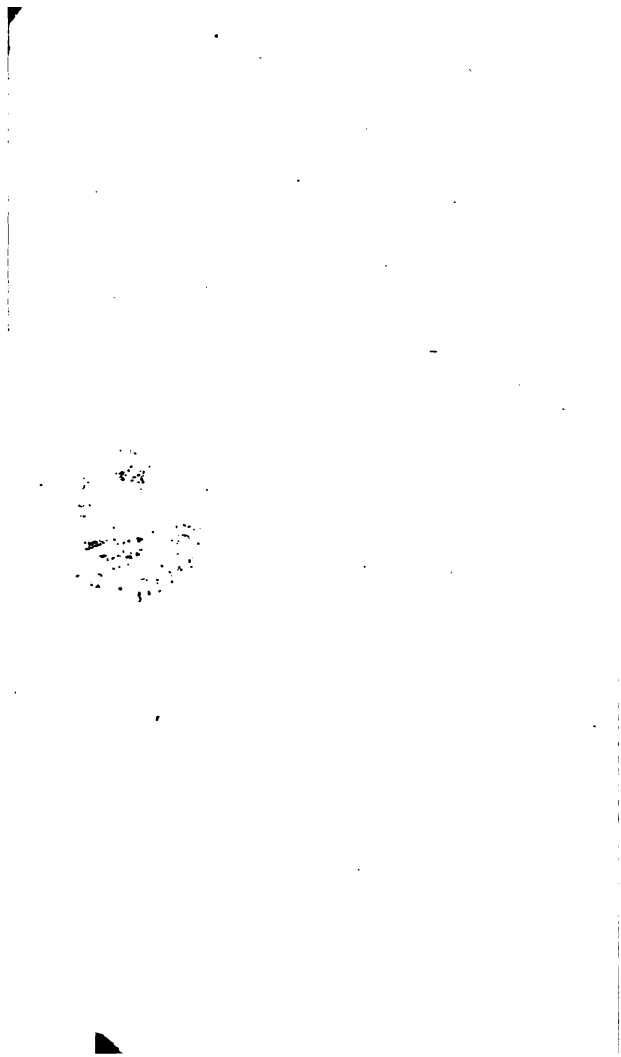
---

**Title: Rímur Af Ulfarí Sterka (Icelandic Edition)**

**Author: Guðbrandsson Þorlákur**

**This is an exact replica of a book. The book reprint was manually improved by a team of professionals, as opposed to automatic/OCR processes used by some companies. However, the book may still have imperfections such as missing pages, poor pictures, errant marks, etc. that were a part of the original text. We appreciate your understanding of the imperfections which can not be improved, and hope you will enjoy reading this book.**





**N i m u r**

af

**Ulfari Sterka,**

forbunar af

**Þorkáti Gudbrandsyni**

fordum Eýslumanni í nýðra parti Ísafiardar Eýslu

og

**Arna Þodvarðsyni**



U. gæfnar eftir Strappseyar Utgáfu.

---

Selgast óinnbundnar 56 þ. reidu Silfurs.

---

Viðeyar Klaustri, 1834.

Prentadar á Forlag O. M. Stephensens,  
Vice-Justits-Sekretera í Íslands konungl. Landsyfivrétti  
af Bókpreyjara Selga Selgafyni.

Vel þótt hafi vandab fenginn,  
vins Dreira Gudmundur,  
samt er vafi á þvi einginn,  
afdrag meira er Þorlákur.

Samn hefir vanib Eubra súbir,  
um sónar hil með sagurt skaut,  
og vobir fanib vel hinn þrubi,  
viff þar til i sundur breut.

Þver mun flutinn hér svo renna,  
Hleidólfis snekju brotna vid,  
ad fremra hlut ei frá megi kenna,  
fasi það ekki af nostrum smid.

---

## Fyrsta Ríma.

Fuglar Sigtýrs flúgid enn, frammi af  
berjans heilu, Stálar Odins flulud senn, flentja  
fólki fljóllu.

2. Þó ei séu um virktir vól, vól á dýrum  
fönum; þori eg þjóða Odins öl, öllum múga  
mönnum.

3. Mér er á hendi merfleg, minning afreks  
verka, og sannlega kominn á sagnar veg, sagan  
af Ulfari Sterka.

4. Því hefur hár á hornin rennt, hreinum  
dvergum geymt, og mér líka Seguna fíndi, sann-  
an langt úr heimi.

5. Þú hefur herra eitt skal fyrst, Odins kaup  
ad mundum; smátt þér fólk sem fyrst var  
þyrst, flóð úr Svafers undum.

6. Ó! þér Gudir í Ma höll, öl flýrendur  
flera, láttid flættu flóða völl, líka ávört  
bera.

7. Týrs eg heiti hurdir á, hárs að ráðum merkum, meðan eg inni allt í frá, Ulfars breiðis-vertum.

8. Mitt gjörir enda Mannsaungs tal, meði vinda byrjar, hlustid til eg herma skal, hvernig Sögna byrjar.

9. Týrum nefna Millding má, margra er gætti láða, Persia allri og Asía, átti fyrir að ráða.

10. Hádi hann einatt hrotta þrá, heims um bygdur víða, eingi treyfast madur má, móti hokum að stríða.

11. Geingu allir hans á hönd, honum fœr luckan þjónar, Róngurina tók inn Chaldea lönd, og komst til Babylónar.

12. Israels land í andnu stóð, enn um þessar mundir, þar var herleidd Herrans þjóð, heldur langar stundir.

13. Þar var hinn dýri Daniel, er dæm; Gyðinga hrygdi, og sóma gjæddur Döróbabel, síðar Mustarid bygdi.

14. Unnt var Gyðingum orðlofs nú,  
er þfæð höfðu léingi. Ean Daniel kénndi  
fristna trú, Kónigi og öllu hans meingi.

15. Frá uppbyrjan alda nú, árin telja  
máttaz; Hundrend fjögur, Þáfund þrsjú, Þrsjá  
tíu fimur og átta.

16. Clarelíus hét fjern vid dör, Kónige  
sins Hereshöfðingi. Sá var Tyggja slytur bær,  
sáft ei hans jafuingi.

17. Sveitin vildi orastu í, ecki teingur  
stonda; Kóngurinn heidur hermann þvi, heim  
til Persla landa.

18. Spakur í fjyrdam Gramur gár, Gud  
til fridar mykti. Tuttugu og níu taldust ár  
er Tyggi frægur ríkti.

19. Hilmte eptir heims umvés, hné frá  
dangi raudum. Kom til ríkis Cambýses, að  
Kónigi Týró daudum.

20. Peim var gefid Niflúnga nafn, njóti  
handar hóma. Hann hókti ei himm jafn,  
hverki að dygd né sóma.

21. Þegar að ríki Sjóli sest, sáðott vóða  
átti. Stöpasallur gjörði þest, Gud sem  
stygga mátti.



22. Efti þolab aldin féck, Þðlings slæpi fóru; af því margur undangéck, og í burtu fóru.

23. Clarelíus hugsar hitt, hér af stofnisti vandi; heimsi saman herlid sitt, og héldi í burt úr landi.

24. Hlaupa lætur Herrann sá, hrannardýr um græði; Hestur, báru hafinu á, hofðu lánga mæði.

25. Bedurín hysis um hvíta drofn, hlunna þognum óku, uná að dreingir dýra hofu, við Dalmaríam tóku.

26. Aldin géck frá upsa sat, uppá land með gleði. Dægling sá hét Daneval, er Dalmaría réði.

27. Honum var allt til lífa lagt, líffins mesta blóma. Eirnis lífa er mér sagt, hann ætti Drottning fróma.

28. Þðlings dóttir Elena hét, af bar hverju sprundi; géttu er sí um Orickja flet, gófugri finnast mundi.

29. Clarelíus Róns á fund, kom með líðinu snjóllu; var þar þriggja vexta fund, velmetinn að öllu.

30. Brodda síðan grét frá Gram, gjörði  
hugurinn brúna, Þóling gaf honum Africam,  
og einka dóttur sína.

31. Hjörtinn sest þar Róngdóm í, káfan  
gullí brenda; síðan stýrði þengill því, þadan  
af lífs til enda.

32. Þóling tamar við unda kólf, auðs  
og gæfni býra, Sýni áttu síðan tólf, svo  
vill bókin stíra.

33. Grímur knúdi geir við rænd, garpi  
hverjum frægri; Geirúlfrur með vigra vönd,  
varla þókti hægri.

34. Algarus eðt feinn, átur steinkti  
h'afni. Valetúnus var og einn, er varga  
ól á tafni.

35. Vítíngur stóð varla fyrr, vígs á  
hjalli randum; Godværdur í státa styr, steypit  
mörgum dauðum.

36. Klentínus einatt þar, vggjar-bál að  
háldi; Ascalonis einnig þar, unda vakti  
gildi.

37. Hertogi og Brúni retindur rænd, rægn:  
ís fyrtar skýða; Eivíndur og Súni ilja:  
land, urnis sundur skýðu.

38. Upp hef tald allá hér, Edlings kunda  
stóra; átti Kóngur adra sér, ean launsynæ  
sjóra.

39. Opt Villifer opti geir, annar Rand-  
ver merki, Demundur. Þridji steina sveir,  
sjórdi Ulfar Sterki.

40. Þref svo aldrei þótti strängt, þeir  
ei asti treysti; þó bar Ulfar af þeim langt,  
alla frægd og hreyfti.

41. Eingi veit hans megn né mátt,  
meintu brjótar sverda, ad honum mundi ast-  
fátt, aldrei kunna verda.

42. Hans jafningja hvergi fann, hverkt á  
þó né landi, hverri sképu þeims um rann,  
halðinn ofgrandi.

43. Urfa Kongs til frægða flest, sýsti  
þrátt ad vinna. Unni honum Edling mest,  
a lra sona sinna.

44. Sat í feidi Fylfir lands, fram svo  
skundir líða, eingi þórdi ullur brands, á hans  
ríki stríða.

45. Þrædur geingu á fædur síns fund,  
fá svo hegðað ræðu; ofi lystir um laxagrund  
leita vargi fæðu.

46. Hatur er margur hefins um sal, hraust  
 ur í fjúti skjalda; fátid ofð skip og statna tal,  
 vér skulum í hernad halda.

47. Þú skat kátid bet í tje, ansa Róng  
 ur mundi, áangskip tólf með lýð og fé, er  
 liggja á Arnarsundi.

48. Nóg skat gull á fleynir fært, og  
 faung fern best til verða. Drædur þacka Róngi  
 hjært, og qvæddu sig til ferða.

49. Hann lée velja hervoðni góð, hund,  
 fugs vöð og flíði; Drædra sér svo búinn stóð,  
 í besta heimfins gyldi.

50. U I f a r mælti: morgni ad, munum  
 vér segt upp draga. Öllum þókti er hann kvæð,  
 ágjætlegast hýga.

51. Dagurinn kom, en dymman leid,  
 dreingir orðlof tóku; síðan ad hjartri báru-  
 heid, brautar vögnun öku.

52. Hugur var þyrstur gærs í goll, geyst  
 þot margit foku; Þarmar koma ad birtings-  
 hall, þar bryggjur fyrir vöru.

53. Hestur allir háfa blóðs, hofsubu  
 býrum drefnum. Skötu á lægt flar flóðs,  
 fægum undir veslum.